

AZ ÁRNYÉKVILÁG ŐREI 1.

SANCTUM

fine
selection

S A R A H F I N E

S A R A H F I N E

SANCTUM

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Jennifernek,
aki a kezdetektől ott volt*

PROLÓGUS

HA VALAKI AZ ELSŐ NAPOMON a Warwick Gimnáziumban azt mondta volna, hogy *akármelyik* diákért a pokolra szállok, főként pedig a Warwick méhkirálynőjéért, csak nevettem volna, vagy esetleg belevágok egy golyóstollat (elégg kemény nap volt az a legelső).

Az iskola mögött lófráltam, éppen meggyújtottam a – már nagyon várt – déli cigarettámat, amikor megláttam. Szép volt, szőke, és valami olyan ruhát viselt, ami többbe került, mint amennyit a nevelőszülők egy évben kapnak. Halványkék szeme a rács túloldalára szegeződött, ahol egy magas, vékony srác állt koszos farmerben, nem messze tőlem. A lány odament hozzám, és a hangja remegett, amikor odaszólt neki:

– Angela azt mondta, hogy neked van OC-d¹.

Mocskos Farmer eltávolodott a kerítéstől.

– Angelának igaza lehet, de ez attól függ, hogy neked mid van *a számomra*.

¹ Az oxycontin nevű fájdalomcsillapító utcai neve, a heroin és az ópium helyettesítésére használják.

A lány belenyúlt a tárcájába, kivett jó néhány bankjegyet és fel-emelte őket. Úgy éreztem, jó volna tarkón csapni. Senki se tanította meg neki, hogy nyilvános helyen nem lobogtatunk pénzt?

Mocskos Farmer elmosolyodott és a kerítés felé kezdte szorítani. – Azt hiszem, hogy ennél több is van ott nekem. Most vásárolsz először?

Na, ez most micsoda? Valami sikamlós, kétértelmű, francia dolognak tűnik. Már akkor a szemébe kellett volna nyomnom a cigarettámat. Biztos nem én vagyok az egyetlen lány, aki ilyen dolgokról fantáziál.

A szőkeség arcát elborították a félelem ráncai. – Az első... ó, inkább majd visszajövök később, rendben?

Ez a csaj tényleg nem látja, hogy a srác ki akarja használni? Nyilvánvalóan el akarja szedni a pénzét, de a lány erre vállalkozott. Az alapján, ahogyan méregette, az is biztos, hogy egészen mást is fel szeretne számolni az áruért. Arra viszont *nem* vállalkozott.

Nem is kellene foglalkoznom ezzel az egészszel. Éppen elég ilyen lányt hallottam már tahó megjegyzéseket tenni az elvadult hajamról vagy az olcsó, áruházi ruháimról, mióta ma reggel az új nevelőanyám és a felügyelőtisztem társaságában felbukkantam, hogy megkezdjem az első napomat az iskolában. Láttam, ahogy az ilyen lányok hátrahúzódnak, amikor végigmegyek a folyosón. Hallottam, ahogy arról suttognak, hogy megöltem valakit, de ez egyáltalán nem igaz. Én csak *majdnem* öltem meg valakit. Számítottam arra, hogy lesznek pletykák és furcsa arckifejezések, és már akkor eldöntöttem: nem foglalkozom azzal, hogy mit gondolnak, *nem érdekelnek*. De akkor meg miért számítana, hogy *ez* az előkészítő lány akaratán kívül afférba keveredik egy magát drogdílernek képzelő alakkal.

De... abban a pillanatban, amikor láttam, hogy amúgy is sápadt arcából kiszalad a vér, már tudtam, hogy nem leszek képes végignézni ezt az egész műsort.

Elnyomtam a cigarettámat, és pár lépéssel közelebb mentem hozzájuk. Nem vagyok valami óriási, de nem tartozom azok közé az anorexiás gizardák közé sem. Elég sok fekvőtámaszt szoktam lenyomni. Volt elég időm gyakorolni, amikor a RIJN-ben, a Rhode Island-i Javító-Nevelő Intézetben voltam. Ismertem annak is az értékét, amikor valaki képes megvédeni magát. Ez mind annak a számos mellékhatásnak az egyike, hogy Rick Jenson volt a nevelőapám. Miatán hónapokig voltam az ő „törődésének” áldozata, megpróbáltam megölni magam. Aztán amikor kiderült, hogy ez nem a megfelelő menekülési útvonal, amiben reménykedtem, akkor másfajta menekülésbe fogtam. Kivertem belőle a szart is, magamat pedig a RIJN-be juttattam. Ott aztán megtanultam, hogy ne féljek az olyan kölyköktől, mint ez a Mocskos Farmer gyerek.

– Na, gyerünk! – mondtam, miközben újabb lépést tettem felé.
– Hadd vegye meg a piruláit, aztán szaladhat vissza a barátaihoz.

– Kuss! – válaszolta Mocskos Farmer, miközben közelebb hajolt a lányhoz és fölbe tornyosult. Rám sem nézett közben. Nem is gondolt rá, hogy fenyegetést jelenthetek a számára. Nagyszerű.

A csengő az ebédidő végét jelezte. Csupán egyetlen balhéra voltam attól, hogy visszakerüljek a RIJN-be, ezért rohannom kellett volna vissza az osztályba, de nem tudtam rákényszeríteni magamat, hogy otthagyjam a lányt. Jól tudtam, hogy milyen érzés az, amikor magadra maradsz, bármennyire keményen próbáltam is elfelejteni.

– Vedd el a pénzt, és engedj vissza az osztályba! – suttogetta a lány.

– Hát, most nem mehatsz el, meg kell beszélünk, hogy hogyan fizetsz. – Mocskos Farmer valami dalt dúdolt, miközben oldalpiltantást vetett rám. Szinte láttam magam előtt a kerekeket, ahogy forognak abban a parányi agyában. Azt gondolta, hogy én rövidesen lelépek. A karját a nyakam köré próbálta emelni, miközben a lányhoz beszélt. – Érezni akarom a gyönyörű szép szádat a...

Gyomron vágtam, ő pedig kétrét görnyedt. Odafordultam a lányhoz, aki mintha éppen össze akart volna esni.

– Te meg mire vársz? Tűnj el innen...

Mocskos Farmer megragadta a hajamat és hátrahúzta a fejemet. A sarkammal jó erősen a lábára ugrottam, miközben könyökkel újra gyomron vágtam. Nyögött és elengedte a hajamat. Mögé ugrottam és előhúztam az egyetlen fegyvert, ami a zsebemben lapult, egy golyóstollat.

Erős, jól irányzott rúgást küldtem hátulról a térdhajlatára, és egy maréknyi haj a kezemben maradt, miközben ő összecsuklott. Térdre esett, én pedig újra belemarkoltam a hajába és hátrahúztam a fejét. A toll hegyét a nyakához tartottam.

– Készen állsz, hogy visszamenj az iskolába? – Megengedtem magamnak azt a luxust, hogy egy kissé belenyomjam a tollat a nyakába. Megfelelően mély lyukat hozott létre, amit kék tinta vett körbe.

Felemelte a kezét a teste mellől, de gyorsan vissza is ejtette, amikor a toll mélyebbre hatolt a bőrében. Megrándult az arca és a fogát csikorgatta.

– Igen, de iskola után meg foglak találni.

Hátra rántottam a fejét.

– Ez a gazdag-gyerek-gengszter-akar-lenni műsor nem nagyon jön be nálam. Hidd el, hogy nagyon ki fogok szúrni veled, ha csak felém

nézel. Van néhány barátom Providence-ben, akik nagyon örülnének, ha segíthetnének nekem. Szeretnél találkozni velük?

Valójában nem volt semmiféle barátom, de ha az embernek olyan a reputációja, mint nekem, és az *ilyenfajta* srácoknak azt mondja, hogy Providence-ben vannak barátai, akkor azok csak egy dologra gondolhatnak: Latin Kings, baby. Ha már úgyis együtt kell élnem a sztereotípiákkal, miért ne fordíthatnám őket néha az előnyömre.

Mocskos Farmer megrázta a fejét. Nem nézett a szemembe, ami azt jelenti, hogy nem adta fel, és legközelebb hátulról fog rám támadni. Hirtelen belefáradtam és elengedtem a haját.

– Hallottam rólad. Te vagy az a lány, aki éppen most jött ki a RIJN-ből, igaz? Ez azt jelenti, hogy próbaidőn vagy. – Apró nyálcseppek folytak ki a szájából, miközben feltápszkodott. – Tudod mit? Vissza is mész oda.

– Nem, nem megy vissza – szólalt meg a lány. Már egészen elfelejtettem, hogy ő is itt van. – Ha bárkinek elmondod azt, ami most történt, akkor a *nagyon szép számat* egyenesen elviszem az igazgató irodájába és elsírom neki, hogy szexuálisan zaklattál engem. Aztán majd meglátjuk, hogy ki fog a RIJN-ben kikötni.

Kezdtem megkedvelni ezt a lányt.

Mocskos Farmer elhallgatott. Mindenki *neki* hinne, ha megválna azzal, hogy megtámadtam, de senki nem venné be a sztorit, ha a *lány* mellettem állna.

– Jobb lesz, ha vigyázol magadra, ribanc! – Megfordult és az iskola felé kocogott.

A lány hozzám fordult. Annyira megkönnyebbültnek tűnt, hogy azt hittem, mindjárt összeesik.

– Nagyon köszönöm! – mondta, miközben előrenyújtotta remegő kezét. – Nadia Vetter vagyok.

Ez olyan formálisra sikeredett, hogy majdnem hangosan felnevettem, de ezzel mindent elrontottam volna. Úgyhogy inkább meg-
ráztam a kezét.

– Lela Santos – válaszoltam. – Nagyon szívesen. És én is köszö-
nöm!

Újra megszólalt a csengő, és én grimaszoltam egyet, Nadia pedig
felemelte a fejét.

– Mi a következő órád?

– Angol azzal a ... – kihúztam az összegyűródött órarendet a zse-
bemből – Hoffstedtlerrel.

Fölé hajolt és megnézte a terem számát.

– Nekem történelem következik egy szinttel feljebb. Gyere, el-
kísérlek az órára! – Elindult az iskola bejárata felé, aztán megállt és
visszanézett a válla fölé. – Jössz? Jobb lesz, ha én viszlek oda. Így
rám foghatjuk a késésedet. – Széles mosoly ült ki az arcára. – Ne-
kem *mindig* megbocsátanak.

Tátogtam néhányat, próbáltam elfogadni azt a gondolatot, hogy
ez az előkészítő lány tényleg kedves velem, miközben én azt vártam
tőle, hogy gyorsan hozzám vág egy köszönömöt, aztán újra elkez-
d úgy viselkedni, mintha nem is léteznék. Végül aztán abbahagytam a
megfelelő szavak keresését, és egyszerűen csak követtem az iskolába.

Ha valaki a Warwick Gimnáziumban a második napomon azt
mondta volna, hogy a méhkirálynőért elmegyek akár a pokolba is,
hittem volna neki.

EGY

Egy évvel később

AZ IZMAIM ERŐTELJESEN ÉS KONTROLLÁLTAN ÖSSZEHÚZÓDTAK, felnyomtak a talajról, aztán újra leengedtek. Újra és újra, amíg a karom el nem kezdett remegni és a lélegzet úgy robbant ki a torokból, mint valami éles durranás. Aztán még néhányszor, csak azért, hogy biztos legyek benne: megy. Befejeztem a fekvőtámaszokat, és átálltam a felülésekre.

Kopogtak az ajtómon, és ez kizökkentett a gondolattalan ismétlődések köréből.

– Kicsim? Nagyon nagy csendben vagy odabent.

Hátradőltem és az ajtó felé fordítottam a fejemet, miközben izzadságtól csöpögő göndör hajamat félrehúztam a szememből. Diane, a nevelőanyám résnyire nyitotta az ajtót és bekukkantott.

Felültem és az ingem ujjával megtöröltem az arcomat.

– Éppen végeztem, gyere be!

Kinyitotta az ajtót.

– Nagyon keményen dolgozol.

Megfogtam a pohár vizet, ami az ágyam melletti asztalon állt.

– Azt hiszem, éppen ezt várjátok el tőlem.

Odabólintott a könyvek és papírok irányába, amelyek szétszórva heverték az asztalomon.

– Nem értem, honnan van ilyen sok energiád. Olyan sokáig fent maradsz. – Barna bőrű arcán ráncok futottak össze. – *Tudom*, hogy nem alszol eleget.

Az alvás az utóbbi néhány évben nem volt igazán *pihentető*, de erről nem beszéltem neki.

– Rengeteg pótolnivalóm volt. – Abban az egy évben, amióta Diane-nel éltem, sikerült az átlagomat feljebb tornáztatni a kettő egész akárhányról, de csak egy kicsivel.

– Ennél sokkal többet tettél. Megnézted már a mai postát?

– Igen. Semmi.

Megvonta a vállát.

– Jönni fog, én érzem. – Néha olyan érzésem volt, hogy az a felvételi papír, amelyet beküldtem, többet jelent Diane-nek, mint nekem. Nagyon utáltam bevallani magamnak, de már én is kezdtem reménykedni egy olyan jövőben, amiről soha nem gondoltam volna, hogy lehetséges.

– Van tervetek ma estére Nadiával? – kérdezte Diane.

– Átmegegyek és ott is maradok nála, az anyukája a Seychelle-szigeteken van az új pasijával.

– Ne keveredj semmi bajba, jó?

Mi soha nem keveredtünk bajba. Diane ezért nagyon szerette Nadiát. Eltekintve attól a szorongástól, hogy mindig tökéletesnek kell lennie, Nadia tulajdonképpen tökéletes volt. Összeráncoltam a homlokomat. Vagy talán nem is? Az utóbbi időben Nadia eléggé stresszesnek tűnt.

Egy gyors zuhanyozást követően beszórtam a cuccaimat a hátizsákomba, és kifelé indultam az ajtón. Kocsival közel lakott hozzánk, de amikor az ember befordult az utcájukba, az olyan volt, mint ha más világba gurult volna át. Azon gondolkodtam, hogy a szomszédai biztos becsukják az ajtókat és lehúzzák a redőnyöket, amikor látják, hogy jövök. Vagy inkább fizetnek valakinek, hogy tegye meg helyettük.

Az öreg, lepukkant Corolla, amit Diane nagybátyja adott kölcsön, kicsinek és labilisnak tűnt, amikor beálltam vele a garázsajtók elé a Nadiáék házához vezető úton. Tegan BMW-je mellé parkoltam. Nadia többi barátja általában eltűnt, ha tudta, hogy a közelben vagyok. Annak ellenére, hogy majdnem egy éve együtt lógtunk, a barátnői, különösen Tegan, össze voltak zavarodva és utálták, hogy olyasvalakivel tölti az időt, mint én. Nagyjából egy héttel ezelőtt aztán Nadiának elege lett ebből és megmondta Tegannek, hogy nem megyek sehová, és hogy legalább beszélnie kell velem.

Jobban örültem volna, ha Nadia először velem is megbeszéli mindezt.

Nadia kinyitotta a bejárati ajtót, mielőtt odaértem volna. – Én azt szerettem volna, ha ti ketten szépen lassan jöttök bele a dologba, de Tegan terapeutája nyilván azt mondta neki: szüksége van arra, hogy veled *kötéléket* hozzon létre.

– Hát ez igazán kellemetlen dolognak hangzik.

Beharapta az ajkát, félig nevetve, félig alázatokodóan.

– Ne légy dühös!

Levettem a vállamról a csomagomat, és kényelmesen felmentem a lépcsőn. Már elég régen túlléptem azon a késztetésem, hogy Tegan jól seggbe rúgjam.

– Rendben. Kivéve, ha elkezd örületes hülyeségeket beszélni, de amúgy nem akarom felvenni a kesztyűt.

Tegan jelent meg Nadia válla fölött. Rövid, barna haját divatosan rendezte el az arca körül.

– Helló, Lela! Örülök, hogy a felügyelő tisztet megengedte, hogy átgyere – mondta, miközben adott egy üdítőt Nadiának.

Nadia elvette és finoman fejbe vágta Tegant az üveggel.

– Hagyd abba! Ma este nyugalmat akarok.

Tegan kinyújtotta a nyelvét Nadiára, aztán felém fordult.

– Hé, olvastam valami Dominikai Fesztiválról, ami ezen a hétvégén lesz. Talán elmehetnénk és megünnepelhetnénk a származásodat.

Lehunytam a szememet és megráztam a fejemet, miközben mélyen megvettem ezt az új, hozzám beszélő Tegant.

– Lela nem a Dominikai Köztársaságból származik – válaszolt helyettem Nadia.

– De azért közel volt, nem? – Tegan mintha tényleg összezavarodott volna, valószínűleg azért, mert én voltam az egyetlen színes bőrű ember, akihez valaha beszélt. – Hát akkor honnan származol?

– Hát, innen!?

A szemét forgatta.

– Nem, úgy értem, hogy eredetileg.

A kezem összezárult a hátizsák fogantyúján, az öklöm büttykei kiféhéredtek.

– *Innen.*

– Ugyan már, Lela, mondd már a lényegét! Talán a te embereidnek is van egy fesztiválja.

Sóhajtottam.

– Azt hiszem, Puerto Ricó-i vagyok.

– Azt *hiszed*? Az ilyen dolgokat nem szokták biztosra tudni az emberek?

Nadia előbbre csúszott és megkínált az üdítővel.

– Ezt megihatod, ha nem öled meg Tegan – énekelte.

– Nos, Tegan – kezdtem el magyarázni a-fájdalmas-halál-is-túl-jó-neki hangomon –, nem láttam az anyámat négyéves korom óta, és akkoriban nem jutott eszembe, hogy megkérdezzem tőle.

Tegan úgy bólintott, mintha éppen azt mondtam volna neki, hogy élveztem a *Jóbarátok* legutóbbi részét.

– Kár, abban reménykedtem, hogy kubai vagy. Tényleg nagyon jók a szendvicsek.

Nadia lehunyta a szemét és megrázta a fejét.

– Mi lenne, ha megrendelnéd inkább a pizzát? – Odaadott Tegannek egy étlapot.

Tegan megmutatta szépen manikűrözött körmeit, és távozott a konyha irányába.

Amint leraktam a hátizsákomat a nappali asztalára, megláttam egy nagy, vastag borítékot a Rhode Island Egyetemtől.

– Istenem, ez az, amire gondolok?

Nadia bólintott.

– Éppen ma jött meg. A tiéd is megérkezett?

– Nem, úgy értem, még nem. – Felvettem a borítékot és rábámultam. – Gratulálok, Nadia – mondtam vigyorogva –, úgy tűnik, ma van okunk az ünneplésre.

Apró mosollyal reagált a megjegyzésemre.

– Köszí!

A konyha felé fordult és elindult, nyilvánvalóan azt várva, hogy követem, én viszont csak álltam ott azzal a borítékkal a kezemben, és azon törtem a fejemet, hogy mi változott meg. Hat hónappal ezelőtt

gyakorlatilag rákényszerített, hogy töltsen ki a jelentkezési lapot. Azelőtt soha nem foglalkoztam igazán a jövővel. Túlságosan elfoglalt, hogy túléljem az aktuális pillanatot. Az, hogy találkoztam Nadia-val, mindezt megváltoztatta. Így aztán kitöltöttem a jelentkezési lapot és elküldtem. Nadia kezdetben nagyon lelkes volt. Elvitt magával, hogy körbejárjuk a Campust, és megállás nélkül arról beszélt, hogy milyen nagyszerű lenne, ha mind a ketten bejutnánk. Az utóbbi időben viszont már nem beszélt róla olyan sokat. Visszaraktam a borítékot az asztalra, és a konyha felé indultam.

Néhány órával később a nappaliban heverésztünk az óriási, lapos képernyőjű tévé előtt. Tegan már eléggé kiütötte magát, miután megivott három pohár merlot-t.

Nadia úgy szorította a maga borospoharát a mellére, mintha nem bízna benne, hogy meg tudja tartani.

– Te vagy az első, aki gratulált nekem, hogy bejutottam a RIE-re. Tegant nem nagyon hatotta meg, mert ő a Wellesley-re akar menni, anyám pedig...

Leraktam az üdítőmet a tálcára, és lenémítottam a tévét.

– Gondolom, ő sem volt boldog, mi?

Mrs. Vetter nem sok dologtól volt boldog, különösen attól nem, hogy Nadia és én barátok lettünk. Én nem ismertem Nadia apjának halála előtt, ezért megpróbáltam megadni neki a kételkedés esélyét.

Nadia megrázta a fejét, és ivott egy fél korty bort.

– Azt akarja, hogy Teggel együtt a Wellesley-re menjek – mosolygott szomorúan –, de én inkább itt maradnék, a RIE elég jó volt az apámnak is...

Felálltam és az ablakhoz mentem, széthúztam a nehéz függönyöket, és kibámultam a Narragansett-öbölre. Ő hozta föl az egyetem

témáját, én pedig elképzeltem, milyen lenne, ha *együtt* mennénk át ezen az egészen.

Amikor visszafordultam, azzal a pontosan-tudom-hogy-mire-gondolsz nézésével találkoztam. – Te is hiányoznál nekem, Lela, de ne is törődj velem! Együtt fogunk egyetemre járni, még hozzá itt. Szükségem van rád az ép eszem megtartása érdekében.

Ezt már nem először mondta nekem. Azt, hogy én tartom vissza valami rossz dologtól.

– Túlságosan hiszel bennem – mormogtam.

– Neked túl kicsi a magadba vetett hited. Tudod, hogy szükségem van rád. Felhasználhatod a híres seggrugdaló képességedet, hogy ki-keveredjek az ágyból minden reggel, amikor órára kell menni. – Az állát a kezére támasztotta, és rezegtetni kezdte a szempilláit. – Leszünk szobatársak?

– Szobatársak? Láttad már a szobámat? – nevettem, de közben nem akartam hiú reményeket táplálni. Engem még fel sem vettek.

Megvonta a vállát.

– Egy kissé rendetlen és valami furcsa megszállottságod alakult ki a fotózás iránt. De ezzel azért együtt tudok élni.

– De hiszen te adtad nekem azt a fényképezőgépet.

Nevetett.

– Soha nem bántam meg semmit ennél jobban. Egy szörnyet teremtettem.

Az életem nagyobb részét azzal töltöttem, hogy megpróbáljam elfelejteni azt, ami történt velem. Amióta viszont találkoztam Nadiával, már vannak mozzanatok, amiket újra átélnék, és a közelemben akarok tudni. Amikor a tizenhetedik születésnapomra azt a fényképezőgépet adta nekem, az olyan volt, mintha engedélyt adott

volna rá, hogy elkapjam ezeket a pillanatokat, mintha kimondaná, hogy a barátságunk valódi.

– Akkor nem panaszkodtál, amikor a *te* születésnapod következett.

– Nem, az a fotó, amit akkor adtál, csodálatos. – Tényleg keményen dolgoztam, hogy elkapjam a tökéletes pillanatot a kedvenc helyszínéről a New Port-i tengerparton, órákig ültem azokon a sziklákön, arra várva, hogy a Nap a megfelelő helyre kerüljön.

Nadia mosolygott, mintha tudná, hogy mire gondolok.

– Épp most kaptam egy új keretet, majd felakaszthatjuk a koleszszobánkban. – A karját körém fonta, én pedig azonnal hátrálni kezdtem, ez egy olyan reflexem, amit nem tudok kontrollálni. Egy-évnyi barátság után az érintéstől még mindig megijedek, túl sok ember nyúlt már hozzám az engedélyem nélkül, és mostanra ez az ösztönös távolságtartás már a részemmé vált, bármennyire szeretnék is túllépni rajta. A karja lecsúszott rólam, ő pedig bocsánatkérően rám mosolygott, de ettől csak még rosszabbul éreztem magam. Ő tényleg nem csinált semmi rosszat. Nem az ő hibája, hogy én ilyené váltam.

Finom zörej akadályozta meg, hogy tovább aludjak, és ettől megkönnyebbültem, mert egy újabb rémálom közepén voltam. Azok után, amiket Rick, a most már régi nevelőapám tett velem, azt gondolná az ember, hogy *ő kísért* az álmaimban. Van is valami köze hozzájuk, mert újraélesztett engem azon az éjszakán, amikor megpróbáltam megölni magam. Mielőtt ez megtörtént, biztos voltam benne, hogy a pokol kapuinál állok, és másodperceken belül be fognak szippantani. Amikor Rick megmentett, sajnos magammal hoztam a pokol egy darabkáját. *Erről* álmodtam akkor. És minden éjjel. Egy sötét, fallal körülvett városról. Zavaros, elveszett, csapdaszerű hely. Egy hang azt suttojja: *tökéletes vagy, gyere vissza!*

Maradj!

Megrázkódtam és felültem, lerázva magamról az álmot. Füleltem a hangokra. Tegan finoman horkolt a szoba másik felében álló heverőn. Nadia nem volt az ágyában.

Kellemetlen érzéssel a hasamban felkeltem, és végigtapogatóztam a fürdőszobáig, miközben azt a sárga fénycsíkot bámultam, ami a zárt ajtó alatt látszott. A csendes nyöszörgéstől, amit hallottam, a fogamat kellett csikorgatnom, aztán bekopogtam.

– Nadia?

– Rögtön kijövök.

A kezem már a kilincsen volt.

– Bejövök.

A fürdő padlóján ült és egy könnycseppet törölt le az arcáról a kézfejevel, amikor beléptem és becsuktam magam mögött az ajtót. Az orvosos dobozt még mindig a kezében szorongatta.

Leültem elé a padlóra.

– Mi a helyzet?

Becsukta a szemét.

– Nem tudtam aludni.

Kihúztam a kis barna üvegcsét erőtlen ujjai közül. A címkéjét le-tépték. Lenyomtam a fedelet és eltekertem, aztán belenéztem. Kis zöld tabletták, a kerek oldalukon OC felirattal. *A fenébe.* – Azt mondtad, hogy leálltál ezzel a cuccal. – Néhány alkalommal már tényleg mondta nekem. Én mindegyik esetben azt reméltem, hogy ez igaz.

Kísértetiesen mosolygott rám.

– Tényleg mondtam, és le is fogok állni, csak mostanában minden olyan stresszes volt.

– Értem, de ezektől csak ostoba és álmos leszel. – Soha nem volt önmaga, amikor ezt szedte, és ez eléggé idegesített engem. E nélkül

a legjobb barátom volt, az a lány, aki átküzdötte magát a védelmi rendszeremen, aki elérte, hogy bízzak benne, és aki elhitette velem, hogy a dolgok jóra fordulhattak. Ha használta, akkor... mindez eltűnt.

Szipogott.

– Ez csak egy menekülés, Lela. Neked soha nem kellett menekülnöd?

Eleresztettem egy humortalan horkantást.

– De. Kipróbáltam egyszer. Erősen túlértékelik.

– Időnként olyan fáradt vagyok. Én csak aludni akarok. – Felhúzta a térdeit a melléhez és óvatosan rám nézett. – És néha nem akarok felébredni sem.

Hideg izzadság csiklandozta a tenyeremet és a tarkómat, amikor vettem egy mély lélegzetet, és próbáltam csendesen és nyugodt hangon megszólalni.

– Te nem tudod, hogy miről beszélsz, de komolyan.

Megrázkódott. Én erőszakkal becsuktam a szememet, és úgy erőltettem ki a szavakat a számon.

– Tudtad, hogy néhány évvel ezelőtt megpróbáltam megölni magam?

– Micsoda?

– Igen. Az egy... igazán kemény periódus volt. Meg akartam szökni. Ezért egy övet tekertem a nyakamra és szorosra húztam.

Hallottam, ahogy megmozdul és a keze a csuklómra záródik.

– Te jó isten, Lela! Mi történt?

Kinyitottam a szememet, és a bőrömön pihenő meleg és nyirkos, halvány ujjait bámultam. A keze lecsúszott az enyémről.

– Először tényleg azt hittem, hogy megtettem. Nagyszerű érzés volt. Olyasmi, mint a repülés. – Felnéztem rá. – Ezt okozta az oxigénhiány az agyamban.

Összerázkódott.

– Ezután viszont zuhanni kezdtem és talajt fogtam. Keményen.
– Összeszorítottam az ajkaimat, amint ezek az érzések újra megjelentek a fejemben, és visszahúztak oda, abba a pillanatba, amikor meghaltam. *Motoszkáló ujjaim, amint a macskakövek köré fonódnak, a föld, ami a körmeim alá kerül. Felemelem a fejemet és látom a Kapukat. Szélesre nyílnak, mint valami óriási rovar rágói, a Kapuk teteje fölnyúlik a fekete és bíborszínű égig, a zsanérjaik pedig sikoltanak, sikoltanak, sikoltanak.*

Mögöttük egy sötétségbe burkolózó város fekszik.

Az új otthonom.

Mint egy horog a gyomromban, úgy nyúl felém. Meztlábam talpam automatikusan mozdul meg és kemény köbe ütközik. Vállak között nyomakodok.

Valaki belém botlik, és markával megragadja a hálóingemet, én pedig kiszakítom a kezéből. Egy végtelen, arctalan tömeg közepén vagyok, amelynek minden tagja zombiként tántorog a Kapuk irányába.

Pislogtam egyet. Nadia szeme tágra nyílt, ahogy engem nézett.

– Talajt fogtál...? Hogy érted ezt? – suttogta.

– Nem tudom, lehet, hogy ilyen érzés meghalni. Talajt fog az ember. – Lassan beszéltem, gondosan megválasztva minden szót. Anynyira el akartam neki mondani mindezt. *Ha megöled magad, akkor oda mész, ahol a szörnyek vannak.* De elég tapasztalatom volt ahhoz, hogy tudjam: az olyan emberek, akik őszintén beszélnek ilyen dolgokról, többnyire a pszichiátrián végzik. Néha azon gondolkodtam, vajon oda való vagyok-e én is. Megborzongtam.

A Kapuk előtt óriási teremtmények álltak, emberszerűek, de nem emberiek. Páncélzatot viseltek, mint a középkori lovagok, és az öveikről görbe kardok lógtak. Terelték befelé az embereket a Kapukon keresztül,

közben nevettek és gúnyolódtak, a szemük pedig úgy izzott, mint valami lámpás.

– Üdvözlét az Öngyilkos Kapuknál – üvöltötte az egyikük újra meg újra, míg végül ez a kántálás már ott pulzált a fejemben.

Felugrottam, felvettem egy csészét a mosdó széléről, remegő kézzel kinyitottam a csapot, de még mindig az emlékeim csapdájában vergődtem.

Mindegy volt, hogy melyik irányba fordultam, a Kapuk előttem voltak, beszippantottak, ki voltak éhezve rám.

Rick hangja hálóként borult rám.

– Ébredj föl, te kis kurva!

A fejem oldalra fordult, ahogy megütött. Az arcom alatt éreztem a sárga takaróhuzatom mocskos csomóit. Az öv már nem volt a nyakam körül. Nevelőapám széles kezéből lógott lefelé, aki az arcom előtt lóbált, miközben rám mászott.

– Mi a fenét próbáltál csinálni? Szerettél volna egy kis figyelmet? Nem adok neked eleget? Megfogta a csípőmet és rám ereszkedett, összenyomta a testemet az övével, miközben sörszagú leheletét az arcomon éreztem. Túlságosan kábult és zavart voltam ahhoz, hogy akárcsak megpróbáljak elszabadulni.

A torkomhoz nyúltam, és az ujjaim nyers, megdagadt hurkákat érintettek. A szememet rászégeztem Rick arcára. Eltorzult a dühtől és félelemtől, de közben az izgatottság egy lehelete is látszott rajta, amittől felfordult a gyomrom, és pontosan tudtam, hogy most mi fog következni.

A két szörnyű Őr hangja még mindig ott zúgott a füleim közötti térben, amikor Rick rádobott az ágyamra. Vastag ujjai rázárultak a tarkómra, és húzták izzadt, gubancos hajamat, miközben az arcomat a takaróra nyomta.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– *Nem hagyom, hogy bármi történjen veled, baby. – A hangja most kedvesebb volt, és igazán csak ez töltött el engem rémülettel. Amikor torokhangú szavai elérték a fülemet, és azt mondták, hogy milyen szerencsés vagyok, hogy időben megtalált, és hogy nem hagyja, hogy pszichiátrián vagy az utcán végezzem, meg hogy ő nem mondja el senkinek, ha én sem, de amúgy sem hinne nekem senki, és hogy soha nem volt ilyen jó dolgom... Én közben a falat bámultam, de semmi mást nem láttam, csak az Öngyilkos Kapukat, amint kinyílnak nekem, és hívnak, hogy menjek vissza. Ez jobban fájt, mint amit Rick csinált. Mert most már tudtam, hogy a halál nem jelent menekülést.*

Pislogtam, amint az elmém végül visszahozott a jelenbe. A csap még mindig nyitva volt, a kezemben levő csészéből folyt a víz. – Higgy nekem! – mondtam Nadiának, miközben elzártam a csapot. – Nincs jobb, boldogabb hely, ahová mehetnél. Ha elfutsz előle, az nem javít semmin. Ha zombit csinálsz magadból, az szintén nem segít. Törődj a gondjaiddal, Nadia, de itt. És tisztán.

– Könnyen mondod, mert te soha nem iszol, és nem veszel be semmit. Te erős vagy. Én még a saját anyámat sem tudom kezelni. – A hangja reszelős volt, mintha éppen megpróbálná visszafojtani a sírást.

Lenéztem rá. Nem voltam erős. Az egyetlen oka annak, hogy nem használtam drogokat, az volt, hogy féltem a kontrollvesztéstől, attól, hogy nem leszek képes megvédeni magamat. Az elmém már így is eléggé ijesztő hely volt. Ha erős lennék, akkor képes lettem volna túljutni az egészen és továbblépni. Már két éve, hogy megpróbáltam meghalni. Az életem sokkal jobba vált. Mégis minden éjszaka beszippantott az a sötét város, mintha nem eresztett volna el akkor, amikor visszatértem az élők földjére. Máskor is megjelent körülöttem az a rettenetes hely, mintha várna rá, hogy visszatérjek hozzá.